

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4ECdo/76/2015
Identifikačné číslo spisu:	8109205083
Dátum vydania rozhodnutia:	26.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8109205083.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej E., bývajúcej v T. zastúpenej JUDr. Dášou Komkovou, advokátkou so sídlom v Prešove, Hlavná č. 27, proti povinnému R., bývajúcemu v T., zastúpenému JUDr. Michalom Kačušom, advokátom v Prešove, Jarková č. 73, o vymożenie povinnosti vydať kľúče od bytu, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 2 Er 311/2009, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 29. januára 2015, sp. zn. 9 CoE 50/2014, 9 CoE 51/2014 v spojení s jeho opravným uznesením zo 7. júla 2015 sp. zn. 9 CoE 50/2014, 9 CoE 51/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie povinného o d m i e t a.

Oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov ako exekučný súd uznesením zo 4. júla 2014 č.k. 2 Er 311/2009-242 vydaným vyšším súdnym úradníkom zastavil exekúciu v časti trov konania vo výške 487,25 Eur, návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f/ a g/ Exekučného poriadku zamietol a tiež jeho návrh na povolenie odkladu exekúcie. Na odvolanie povinného proti tomuto uzneseniu Okresný súd Prešov uznesením z 3. októbra 2014, č.k. 2 Er 311/2009-251, zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. f/ a g/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a tiež jeho návrh na povolenie odkladu exekúcie. V odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil, že v predmetnom exekučnom konaní je súdnym exekútorom vykonávaná exekúcia na podklade exekučného titulu, ktorým je rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 17 C 111/2003-207 z 24. septembra 2008, podľa ktorého má povinný vydať oprávnenej kľúče od bytu, ktorý sa nachádza v T. na ul. L., k jednoizbovému bytu č. X, ako aj kľúče od vchodových dverí obytného domu, kde sa predmetný byt nachádza. Z uvedeného rozsudku vyplýva, že so zánikom práva nájmu nie je zároveň spojená i povinnosť byt vypratať, kým sa pre nájomcu nezabezpečí zodpovedajúca bytová náhrada, a to aj z dôvodu výpovede z nájmu podľa § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka, keď právo bývania oprávnenej v byte ukončením nájomného vzťahu nemuselo zaniknúť, ak okolnosti, za ktorých došlo k jej vystaňovaniu sú medzi účastníkmi sporné a dokonca sú i predmetom trestného

konania vedeného proti povinnému. Preto realizácia ochrany práva bývania za predpokladu nezákonného vysťahovania oprávnenej z bytu sa dá bez akýchkoľvek pochybností uskutočniť tiež odovzdaním kľúčov od bytu a od vchodových dverí obytného domu. Požadovať splnenie tejto povinnosti od povinného je preto možné i vtedy, ak nájomný vzťah oprávnenej k bytu zanikol. Za neopodstatnenú považoval exekučný súd námietku súdneho exekútora týkajúcu sa neurčitosti exekučného titulu, od ktorých vchodových dverí do budovy má povinný vydať kľúče oprávnenej (z ulice L. alebo z dvora - parkoviska pri budove) a kde sa má byť č. X v budove nachádzať (na ktorom podlaží, na pravej alebo ľavej strane), nakoľko kľúč od ktoréhokoľvek z uvedených vchodov jej zabezpečí vstup do budovy a jeden z uvedených vchodov slúži ako vchod hlavný a k tomu účelu slúžil aj v čase vyhlásenia rozsudku, resp. v čase podania pôvodnej žaloby o vydanie kľúčov v roku 2003. Argument, že sa v budove v súčasnosti nenachádza byt s označením č. 1 sa javí taktiež nepodstatný, nakoľko oprávnená a rovnako aj povinný vedia, o ktorý konkrétny byt sa jedná, teda ktorý mal pôvodne uvedené takéto označenie. Za nedôvodnú považoval súd aj námietku povinného, že nie je možné oprávnenej odovzdať kľúče, pretože predmetný byt neexistuje, keďže predmetná budova doposiaľ stojí, nebola zbúraná a teda aj byt, o ktorý v predmetnej exekúcii ide, existuje. Povinný minimálne od podania žaloby v roku 2003 vedel, že ohľadne uvedeného bytu a práva na bývanie v ňom je spor, pričom jeho tvrdenia ohľadne skončenia nájmu boli v priebehu konania vyvrátené. Mal vykonať také opatrenia, aby v prípade neúspechu v konaní mohol vec uviesť do pôvodného stavu a oprávnenej umožniť bývanie v predmetnom byte. Nie je teda dôvod na postup podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, nakoľko prekážky, ktoré v súčasnosti navonok bránia vykonaniu exekúcie sú odstrániteľné a je len na povinnom, aby tieto prekážky odstránil a následne zabezpečil vydanie kľúčov oprávnenej, čím bude zabezpečené právo oprávnenej na bývanie, ktoré jej vyplýva z nájomného vzťahu, ktorý doposiaľ trvá. Exekučný súd zdôraznil, že v danom prípade zo strany povinného došlo k násilnému vysťahovaniu oprávnenej z jej bytu ešte v roku 2003, pričom povinný mal doposiaľ dostatok času na nápravu a vyriešenie tohto problému. Z uvedených dôvodov návrh povinného na zastavenie exekúcie ako nedôvodný zamietol a z rovnakých dôvodov zamietol aj návrh povinného na povolenie odkladu exekúcie.

Na odvolanie povinného Krajský súd v Prešove uznesením z 29. januára 2015, sp. zn. 9 CoE 50/2014, 9 CoE 51/2014, prvým výrokom odmietol odvolanie povinného proti 1. výroku uznesenia súdu prvého stupňa zo 4. júla 2014 č.k. 2 Er 311/2009-242, ktorým bola exekúcia v časti trov konania vo výške 487,25 eur zastavená. Druhým výrokom potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa z 3. októbra 2014 č.k. 2 Er 311/2009-251 vo výroku, ktorým bol zamietnutý návrh povinného na zastavenie exekúcie a tretím výrokom odmietol jeho odvolanie proti výroku tohto uznesenia, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na povolenie odkladu exekúcie. Opravným uznesením zo 7. júla 2015 sp. zn. 9 CoE 50/2014, 9 CoE 51/2014 opravil záhlavie napadnutého uznesenia uvedením správneho čísla konania súdu prvého stupňa. Vo vzťahu k prvému výroku svojho rozhodnutia odmietajúcemu odvolanie povinného odvolací súd uviedol, že v predmetnej veci súd prvého stupňa 1. výrokom uznesenia zo 4. júla 2014 č.k. 2 Er 311/2009-242 rozhodol na návrh povinného o zastavení exekúcie v časti prisúdených trov konania vo výške 487,25 eur. Uvedeným rozhodnutím nebola spôsobená ujma povinného na jeho právach, keďže jeho návrhu na zastavenie exekúcie v tejto časti bolo vyhovené. Preto nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania a preto v zmysle § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. jeho odvolanie proti tomuto výroku odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou. Vo vzťahu k odvolaniu povinného proti uzneseniu exekučného súdu z 3. októbra 2014 č.k. 2 Er 311/2009-251 skonštatoval, že súd prvého stupňa nesprávne poučil účastníkov konania, že proti uzneseniam o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie nie je odvolanie prípustné. Vo vzťahu k tretiemu výroku napadnutého uznesenia, ktorým bol návrh povinného na odklad exekúcie zamietnutý, odvolací súd uviedol, že Ústavný súd Slovenskej republiky sa zaoberal otázkou prípustnosti odvolania proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na povolenie odkladu exekúcie a v rozhodnutí č.k. II. ÚS 412/2013-13 zo 4. septembra 2013 uviedol, že podľa ustanovenia § 56 ods. 7 Exekučného poriadku je odvolanie prípustné len proti uzneseniu, ktorým bol odklad exekúcie povolený. Z toho v spojení s § 202 ods. 2 O.s.p. nepochybne vyplýva, že proti opačnému (negatívnemu) uzneseniu odvolanie prípustné nie je, v dôsledku čoho je na prerokovanie tejto časti sťažnosti daná právomoc ústavného súdu. S poukazom na tento záver ústavného súdu odvolací súd uzavrel, že odvolanie je prípustné proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie, nie však proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na povolenie odkladu exekúcie. Preto odmietol odvolanie povinného

proti výroku o zamietnutí návrhu povinného na povolenie odkladu s poukazom na § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Odvolací súd však nepovažoval za opodstatnené odvolanie povinného ani proti výroku o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie, keď jeho námietky nepovažoval za dôvodné. Uviedol, že z exekučného titulu - z rozsudku sp. zn. 17 C 111/2003 Okresného súdu Prešov vyplýva, že ukladá povinnému (tam žalovanému) povinnosť vydať oprávnenej kľúče od označeného jednoizbového bytu a rovnako aj od vchodových dverí. Týmto rozhodnutím bolo konštatované, že nájomný vzťah neskončil a povinný je povinný vydaním kľúčov od predmetného bytu umožniť oprávnenej realizovať právo nájmu a tým zabezpečiť jej právo na bývanie. Oprávnená má teda právo na bývanie v jednoizbovom byte, ktorý sa nachádza v T. na ul. L., ktoré jej vyplýva z nájomného vzťahu, ktorý doposiaľ trvá. Pokiaľ teda po vydaní exekučného príkazu povinný nesplnil povinnosť uloženú mu exekučným titulom (právoplatným a vykonateľným rozsudkom č.k. 17 C 111/2003-2007 Okresného súdu Prešov) aj naďalej marí oprávnenej súdom priznané právo na bývanie, ktorého sa domáha od roku 2003. Odvolací súd nezistil žiadne pochybenia ani v spôsobe a rozsahu exekúcie, ani v postupe súdneho exekútora, ktorý podľa § 195 Exekučného poriadku za nesplnenie uloženej povinnosti ukladal povinnému opakovane pokuty a postup súdneho exekútora pri vykonávaní exekúcie je správny a v súlade so zákonom. Ani ďalšiu námietku povinného týkajúcu sa doručovania mu exekučného príkazu o uložení pokuty nepovažoval za dôvodnú, pretože povinný má právneho zástupcu a tomuto sa doručujú písomnosti adresované povinnému (§ 49 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Ak má však účastník osobne v konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť nielen zástupcovi, ale aj jemu. Exekučný poriadok vo viacerých ustanoveniach osobitne ustanovuje, že príslušné rozhodnutie sa má doručiť účastníkovi do vlastných rúk (napr. § 67 ods. 2 Exekučného poriadku). V § 192 Exekučného poriadku nie je uvedené, že príslušné rozhodnutie sa má doručiť účastníkovi do vlastných rúk, preto pokiaľ súdny exekútor doručoval svoje rozhodnutie len právnomu zástupcovi povinného, nie je možné takémuto postupu nič vytknúť. Odvolací súd nezistil žiaden dôvod, na základe ktorého by bolo potrebné exekúciu v danej veci zastaviť alebo ju odložiť, dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne a zákonné, plne sa stotožnil aj s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, preto v ďalšom odkázal na tieto podrobné dôvody uznesenia vydaného zákonnou sudkyňou (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu do jeho druhého a tretieho výroku podal dovolanie povinný, ktorý žiadal obe rozhodnutia súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie súdu prvého stupňa a zároveň odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia. Dovolanie odôvodnil tým, že v konaní sa vyskytla vada podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ako aj iná vada, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), a že súd vec nesprávne právne posúdil (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). K odňatiu možnosti konať pred súdom uviedol, že odvolací súd sa v medziach zákona nevysporiadal s právnou argumentáciou podstaty jeho návrhu na zastavenie exekúcie a jej odklad a namietal, že exekúcia sa vedie proti nemu nezákonným spôsobom, v rozpore s Exekučným poriadkom, pričom s poukazom na ustanovenie § 61b, § 62, § 63 ods. 1, 2 Exekučného poriadku konkrétne namieta spôsob a rozsah výkonu predmetnej exekúcie. V obsiahlom dovolaní zopakoval dôvody uvádzané už v predchádzajúcich podaniach, pre ktoré je potrebné exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku zastaviť. Namietal nesprávne právne posúdenie veci exekučným súdom ako aj súdom odvolacím v otázke týkajúcej sa exekučných príkazov o uložení mu pokút a s poukazom na ustanovenie § 191 a § 192 Exekučného poriadku namietal spôsob výkonu rozhodnutia so zreteľom na povahu uloženej povinnosti predmetným exekučným titulom, z čoho vyvodzoval nevykonateľnosť exekučného titulu, aj nezákonnosť exekútorom mu uložených pokút vo výške 100 eur a 1.000 eur, pričom súdy neskúmali zjavný rozpor medzi výkonom exekúcie podľa § 186 a podľa § 192 ods. 1 Exekučného poriadku, ktoré námietky v tomto smere podrobne rozviedol. Záver odvolacieho súdu o vykonateľnosti exekučného titulu považuje za nesprávnu aplikáciu noriem Exekučného poriadku, ktorá je v zjavnom rozpore so skutkovým stavom, pretože exekučný titul mu neukladá žiadnu povinnosť na uskutočnenie prác alebo výkonov pre oprávnenú. Pokiaľ sa odvolací súd nezaoberal jeho námietkami týkajúcimi sa nedoručenia mu exekučných príkazov o uložení pokút, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné a zaťažené inou vadou konania ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolaťel namieta, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom nebol dostatočne zistený skutkový stav, čo zakladá dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Oprávnená vyjadrenie k dovolaniu nepodala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Zo spisu vyplýva, že dovolanie bolo podané 27. februára 2015. Prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku treba preto posudzovať podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení zákona č. 353/2014 Z.z. (účinného od 1. januára 2015), ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (pozn. dovolacieho súdu: v ďalšom sa Občiansky súdny poriadok uvádza v tomto znení).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Povinný napadol dovoláním uznesenie. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Napadnuté uznesenie nie je uvedené v týchto ustanoveniach, preto prípustnosť dovolania povinnej z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

V zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (teda aj uzneseniu), ak v konaní došlo k závažným procesným vadám taxatívne vymenovaným v tomto ustanovení (por. písmená a/ až g/ tohto ustanovenia).

V zmysle § 237 ods. 2 O.s.p. ale dovolanie podľa odseku 1 nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa osobitného predpisu, ktorým tu treba rozumieť Exekučný poriadok.

Dovoláním napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní podľa Exekučného poriadku, preto prípustnosť dovolania povinného nevyplýva ani z § 237 O.s.p.

Vzhľadom na to, že povinným podané dovolanie nie je prípustné ani podľa § 237 ani podľa § 239 O.s.p., dovolací súd ho odmietol ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p..

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.